

У всьому є своя краса
(Краса ж завжди крилата)
Ні, не летить у небеса
Оця звичайна хата:

Вона — не палац золотий,
Не хмародеру буря,
Але росли, росли у ній
Шевченко і Петлюра!..

Усі віки у ній живі,
У ній молилась мати...
Будуймо ж палаци нові
І не забудьмо... хати!

Текст наводимо по книзі [Ярослав Паладій. Абетка з історії України](#) . — МП «Пам'ятки України». Київ, 1993.